

ПОДЛИСТНИК НА Д-Р.Р. Й.А.: НАУКАТА И БЕЗБОЖНИЦИТЕ

Преди няколко години на лекция в Лондон един безбожник доказвал, че голямата част от учените не вярват в Бога. Това дълбоко засегнало и оскърбило професор Табрум, който веднага заявил, че това е лъжа и клевета и решил да докаже това на дело. С решителност и упоритост, свойствени на английската раса, той се заел с трудната задача да устави какво мислят учените за Бога. За тази цел изпратил многобройни писма до учени от Европа и Америка, поставяйки им два прости и ясни въпроса:

1/ Вярвате ли в Бога?

2/ Познавате ли някой учен, който не вярва в Бога? Пристигнали отговори от много страни и всички те били подобни един на друг. Учените заявявали, че вярват в Бога и че основните християнски догмати не противоречат на достиженията на съвременната наука. Табрум издал сборник с тези отговори.

Един ботаник пише: „С помощта на микроскопа аз видях Бога и се удивлявам и радвам на мъдростта на Твореца." Друг учен пише: „Малкото наука отдалечава от Бога, а голямата наука връща човека към Бога". Последната мисъл е интересна и с това, че е в пълно съгласие с мнението на св. Василий Велики (+ 379).

Безбожниците и хората, които мислят повърхностно, правят от науката (от която нямат никаква истинска представа) един вид вяра, а от природата - безименно божество. Те твърдят, че всичко трябва да се остави на природата и че природата е създала всичко. Това означава следното: природата е създала времето и течението на времето; пространството; светлината; въздуха; водата; движението; земята; звездите; мрака; растенията; животните и човека. Добре, но всичко това ние наричаме природа и се питаме кой е сътворил нея самата. Как е възможно природата да сътвори сама себе си? Или как е възможно понятието за природа да бъде разделено на природа, която е творила, и природа, която е била сътворена? По своето естество слънцето дава светлина и топлина. Откъде има този дар да осветява земята и въздуха, да свети на хората, на растенията, на птиците и зверовете? То е мил сродник на целия живот, извор на непресекваща велика благодат и на насъщни блага. Тогава неминуемо следва, че природата, в която не е имало нито слънце, нито светлина, е сътворила природа, в която има слънце и светлина. Това е невъзможно. Природа, в която няма светлина, не е природа и никога не е съществувала.

И в миналото човешката себичност и гордост са влизали в конфликт с Божиите дела. Когато Питагор изучавал египетските и индийските суеверия, сред гръцките интелектуалци властвало схващането, че всичко е сътворено „случайно". В тази заблуда е вярвал преди своето покаяние и свети Ефрем Сириец /+378/. Ако малко размислим, ще видим, че „случаят" е подобен и сроден на идола „природа, която всичко е сътворила".

Вярата в Бога, която са изразили учените, е признание на тяхната душа, а не резултат от тяхната наука. Науката няма за задача да определя предписания и доказателства за вярата в Бога. Учените използват сетивата, изчисленията, разума и изследванията им са изцяло ограничени в материалния свят. Нека има милиони учени и нека изследват каквото си искат, те няма да открият нито следа от Царството Божие. А каква полза да вярваш в Бога и да не се надяваш на Неговото Царство.

Вярата си има своя наука. Тази наука ни е открита от Христос и повторно предадена и потвърдена от апостолите, мъчениците, църковните отци и светители. Тя е в тясна връзка със Светите Тайнства (Свещенство, Покаяние, Причастие и т.н.). Тя е в тясна връзка и с духовното обновяване, което е велика Божия благодат, и се състои в запазване на телесна и духовна чистота и в практикуване на добродетелите. Първата добродетел е смирението: християнинът трябва да смята себе си за нищо, да служи усърдно и искрено на всекиго, да е послушен, да търпи и с нищо да не се гордее. Защото който понизява себе си, Бог го въздига; който обвинява себе си, Бог го оправдава; който не вярва на себе си, Бог го умъдрява. Както се вижда, такива мисли нямат почти нищо общо с мислите на учените за вярата.

Безбожниците биха искали да имат в потвърждение на своето мнение поне някакво здраво достижение на човешкия труд. Сиреч с нещо, което е добро и признато, да потвърдят онова, което е лошо и фатално; искат да подкрепят своите тъмни замисли, използвайки науката и учените. По-добре и по-логично би било за тях да потвърждават своята „вяра“ със свои „дела“ и да казват на себе си и на другите: Ние не вярваме в Бога и не се съобразяваме с Него в нашите дела и мисли. Споменаването на Неговото име ни е омразно. Ние ненавиждаме онези, които зачитат Божията воля.

И така, между науката и безбожието има безмерно голямо разстояние.